

Arrest

nr. 66 394 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Gagra (Abchazië). Zowel uw vader als uw moeder zijn van Georgische origine.

In 1993 ontvluchtte u Abchazië, sindsdien verbleef u als interne vluchteling in Tbilisi. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

In 2002 trad u toe tot de militaire academie genoemd naar David Agmashenebeli. In 2006 studeerde u er af in de rang van luitenant. U werd ingedeeld bij het 3de bataljon, behorende tot de 31ste landbrigade. Uw brigade was gestationeerd in Kutaisi.

Op 05/05/2009 rebelleerden twee bataljons die waren gestationeerd in de militaire basis van Mukhrovani. Het betrof het tankbataljon onder bataljonshoofd G. (...) en het bataljon van de militaire politie onder bataljonshoofd L.A. (...).Beide bataljons weigerden bevelen op te volgen maar verlieten de basis niet. Uiteindelijk werden de opstandige soldaten ontwapend en gevangen genomen.

Na dit incident werden er verscheidene arrestaties verricht binnen het leger.

Uw brigadehoofd K. (...), was een neef van A. (...), en werd omwille van de familiale band opgepakt. Door zijn arrestatie kreeg ook u problemen. U verklaarde dat K. (...) naast uw overste ook een goede vriend van u was.

Op 11/09/2009 kwamen twee agenten van de militaire politie naar uw brigade in Kutaisi. U werd door hen meegenomen en naar het militair politiedepartement in Kutaisi gebracht. Daar werd u ondervraagd over K. (...). Men wilde weten of hij informatie met u had gedeeld en of u op de hoogte was van personen betrokken bij de rebellie of andere staatsondermijnende acties. K. (...) en u deelden echter geen geheime informatie. U gaf dit te kennen waarop men u liet gaan.

Op 02/12/2009 had u met een vriend een gesprek over uw overste K. (...). Het gesprek vond plaats in een restaurant. Er werd gezegd dat de arrestatie van K. (...) een misverstand was en jullie drukten de wens uit dat hij spoedig zou vrijkomen.

De volgende dag, op 03/12/2009, zochten leden van de speciale diensten (KUDI) u op in Kutaisi en namen u mee naar het (gewoon) politiedepartement. U werd er geconfronteerd met de opgenomen weergave van uw gesprek in het restaurant. U werd hierop beschuldigd en zwaar geslagen. U werd opnieuw ondervraagd maar kon wederom geen antwoorden geven. Toen men geen informatie uit u kreeg werd u buitengezet.

Op 20/12/2009 werd u gezegd dat u het leger moest verlaten. Er werd geen officiële reden opgegeven voor uw ontslag. U gaf hieraan gehoor en keerde terug naar uw woning in Tbilisi.

Maanden later, op 20/05/2010, drongen gemaskerde mannen uw woning binnen, bonden u vast, plaatsten u in een wagen en namen u mee naar een bos. In het bos werd u geslagen en opnieuw ondervraagd. Vanwege de slagen verloor u het bewustzijn. Toen u bijkwam waren de mannen vertrokken. U begaf zich naar de weg waar u werd opgemerkt door een bestuurder die u naar huis bracht. U was bang om naar het ziekenhuis te gaan en werd thuis verzorgd. In de dagen dat u thuis verbleef kwamen er dreigtelefoons. Men zei dat u gedood zou worden. Ook uw vader, bij wie u samenwoonde, werd bedreigd. Ten gevolge hiervan verslechterde zijn gezondheid en werd hij invalide.

Toen u aan de betere hand was besloot u om Tbilisi te verlaten en naar Gali (Abchazië) te vluchten. Dit gebeurde op 05/06/2010. In Gali verbleef u bij familie van een vriend.

Na enige tijd vernam u dat de Russische en Abchazische diensten te weten waren gekomen dat een Georgische officier (u) zich in Gali verstopt hield. U vreesde door hen te worden gevonden en te worden gedood, dit aangezien u in de voorbije oorlog tegen Rusland gevochten had. Vandaar dat u besloot Abchazië te verlaten.

Op 07/08/2010 bracht uw vriend u vanuit Gali naar Batumi. In Batumi werd een Turkse vrachtwagenchauffeur gevonden die bereid was u illegaal mee te nemen naar België. Op 11/08/2010 kwam u met de vrachtwagen toe in België. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Vooraleerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs aanbracht dat uw vervolging zou staven. Aldus berust uw vluchtmotief louter op uw verklaringen.

Hierbij aansluitend werd tevens opgemerkt dat u belangrijke identiteitsdocumenten, te weten uw identiteitskaart en uw internationaal paspoort, waarvan u het bestaan aangaf, niet voorlegde.

U verklaarde wat dit betreft dat u uw identiteitskaart bij u thuis in Georgië achterliet. U antwoordde, op de vraag waarom u het document niet had meegenomen, dat u destijds ondergedoken leefde en niet de tijd had om het op te halen.

Daarnaast bleef ook uw internationaal paspoort achter in Georgië. U beweerde dat u het document al lang niet meer gezien had en dat u niet wist waar het juist lag, thuis of bij uw militaire eenheid (CGVS p.6).

Deze verklaringen omtrent het gebrek aan identiteitsbewijzen weten echter niet te overtuigen.

Zo blijkt u wel in het bezit te zijn van een reeks andere documenten, zoals een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw vluchtelingenkaart (IDP), uw originele militaire kaart, uw origineel diploma en originele opleidingscertificaten. U legde daarenboven een originele medaille voor die u in 2008 had ontvangen voor uw inzet in de oorlog tegen Rusland.

Welnu, u gaf aan dat u dit alles ontving van uw familieleden toen u van Gali naar Batumi reisde om van hieruit naar België te vertrekken.

Deze verklaring ondermijnt echter uw eerdere bewering omtrent het gebrek aan een identiteitskaart.

Dit document kon immers samen met de andere documenten door uw familieleden aan u worden overhandigd.

U werd hiermee geconfronteerd maar kon hier geen verduidelijking in geven.

U beweerde dat u niet wist waarom uw identiteitskaart niet werd meegegeven. U suggereerde dat uw familieleden de kaart misschien niet dadelijk gevonden hadden of dat ze dachten dat deze minder belangrijk was (CGVS p.15). Ook dit is weinig overtuigend.

Er kan integendeel van worden uitgegaan dat bij de voorbereiding van een reis en van een langdurig verblijf in het buitenland, een identiteitskaart alsook een paspoort als belangrijkste documenten gelden. Uw onwetendheid over wat er met uw documenten gebeurde en waar zij zich zouden bevinden is dan ook onaannemelijk.

Het doet dan ook vermoeden dat u deze documenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, omdat zij mogelijks informatie bevatten die uw verklaringen ondermijnen, zoals werd vastgesteld bij enkele documenten die u wel voorlegde.

Zo bracht u een attest aan dat certificeert dat u in juli 2009 deelnam aan een militaire training, die werd georganiseerd in internationaal verband.

U verklaarde hieromtrent dat u door de Georgische en Amerikaans overheid (legertop) werd uitgekozen om deel te nemen aan deze training in "management van militaire situaties". De training ging uit van de NAVO en vond plaats in Neurenberg (CGVS p.4-5).

Welnu, aangezien u door de autoriteiten aan de opstandelingen werd gelinkt, is het onnavolgbaar dat u werd uitgekozen om aan deze training deel te nemen.

Daarbij blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de rebellie van 05/05/2009 plaatsvond één dag voor geplande NAVO-oefeningen. De minister van Defensie Sikharulidze verklaarde in dit verband dat de rebellie gericht was op de versterking van deze oefeningen en de omverwerping van de overheid.

Met andere woorden, gezien deze context kan worden uitgesloten dat u, die verdacht werd van steun aan de rebellie, later nog kon deelnemen aan een programma van de NAVO.

U werd hiermee geconfronteerd maar kon ook hier geen verduidelijking in geven (CGVS p.16).

Hoewel u eerder te kennen gaf dat uw problemen pas ontstonden na uw opleiding in Neurenberg kan ook dit niet als plausibel worden aanzien. Zo beweerde u dat werd uitgekozen voor de opleiding na een persoonlijke screening (CGVS p.4).

Gezien uw band met Kobaidze is het onwaarschijnlijk dat u hierbij zou zijn weerhouden.

Hiernaast werd vastgesteld dat u een kopie van uw vluchtelingenkaart (IDP) voorlegde waaruit blijkt dat het origineel is afgeleverd op 09/03/2010, zijnde in een periode dat uw vervolging door de Georgische autoriteiten zijn hoogtepunt bereikte (na uw ontslag uit het leger op 20/12/2009 en voor uw ontvoering op 05/06/2010).

U verklaarde daarbij dat u voor het verkrijgen van de kaart zich tot het bevoegde ministerie moest wenden.

Welnu, de vaststelling dat zich voor een dergelijke kaart tot de overheid wendde en deze werd afgeleverd wijst niet op vervolging. Er werd daarbij vastgesteld dat u zich niet herinnerde in welke periode deze kaart werd afgeleverd (CGVS p.6).

Aangezien de afgifte van deze kaart door uw vervolging niet vanzelfsprekend is, kan deze moeilijk worden gezien als een triviaal feit.

Aansluitend werd vastgesteld dat de kopie van de vluchtelingenkaart alsook de kopie van uw geboorteakte vergezeld zijn van een gelegaliseerde vertaling naar het Engels.

Beide legalisaties werden daarbij aangevraagd op 03/08/2010, zijnde vier dagen voor uw vertrek uit Georgië (op 07/08/2010).

Volgens uw verklaring verbleef u in deze periode ondergedoken in Abchazië.

Gevraagd naar de reden van deze legalisaties bleek u het antwoord schuldig te blijven.

U verklaarde dat u zich niet meer herinnerde waarom u de documenten liet vertalen en gaf daarna een uitermate vage verklaring over het algemeen nut van een dergelijke vertaling. Zo beweerde u bij wijze van voorbeeld dat u, als IDP, in Georgië een geboorteakte met vertaling nodig had om een bankrekening te openen (CGVS p.5-6).

Nu, deze verklaring biedt geen antwoord op de vraag (waarom u toen een vertaling aanvraag) en is gezien uw ondergedoken verblijf in Abchazië op dat ogenblik irrelevant.

Kortom, bovengenoemde vaststellingen tasten uw geloofwaardigheid aan.

Er moet hieraan worden toegevoegd dat uw gebrek aan een internationaal paspoort gepaard gaat met een bedrieglijke reisroute.

Zo verschillen uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal wat deze betreft gevoelig van uw eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u met name dat u van Gali naar Batumi was gereisd alwaar u verborgen werd in een container op een vrachtschip. Dit schip zou u richting België hebben gevoerd (DVZ punt 34). In tegenstelling tot dit alles beweerde u voor het Commissariaat-generaal dat u in Batumi, waarheen u vanuit Gali was gereisd, in een vrachtwagen stapte die u via Turkije rechtstreeks naar België bracht (CGVS p.8-9).

Gezien de tegenstrijdigheid werd u geconfronteerd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U ontkende deze verklaringen en beweerde dat u voor deze instantie dezelfde reisroute had opgegeven als voor het Commissariaat-generaal. Dit blijkt echter niet uit het administratief verslag.

Aldus moet, op basis van deze tegenstrijdigheid, gesteld worden dat er door u geen inzicht werd verleend in de manier waarop u Georgië verlaten heeft, zijnde legaal of illegaal.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw vluchtmotief wordt geconstateerd dat zij weinig gestoffeerd zijn en het u aan belangrijke informatie ontbreekt.

Zo blijkt uw kennis over de rebellie van 05/05/2009 en de nasleep ervan beperkt. Dienaangaande werd ten eerste vastgesteld dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal, ingevuld ter hoogte van de Dienst Vreemdelingenzaken, een andere datum opgaf voor de rebellie te weten 07/05/2009 (CGVS vragenlijst p.2). Onmiddellijk bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat er een vergissing was gebeurd bij het invullen van de vragenlijst en dat deze datum onjuist was. U veranderde hierbij de datum naar 05/05/2009 (CGVS p.2), zijnde de werkelijke datum van de rebellie. Gezien de omvang van deze vergissing werd u gevraagd naar de oorzaak ervan. U kon deze niet geven en suggereerde dat men u misschien verkeerd had verstaan. Uit de vragenlijst blijkt echter dat het verslag aan u werd voorgelezen en dit door u ter goedkeuring werd gehandtekend.

Naast deze vaststelling werd op het Commissariaat-generaal geconstateerd dat u de duur van de rebellie in de basis van Mukhrovani verkeerd weergaf.

U beweerde dat de rebellie van de troepen van Gorgiashvili één dag à anderhalve dag duurde (CGVS p.14).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de opstand reeds na enkele uren werd beëindigd. De opstand begon 's ochtends en werd in de vroege namiddag beëindigd.

Verder bleek u er niet van op de hoogte te zijn dat de rebellie plaatsvond tegen de achtergrond van nakende NATO-oefeningen.

Wat de context betreft gaf u enkel aan dat er op 26/05/2009, de feestdag van de Georgische onafhankelijkheid, een parade zou plaatsvinden waaraan de rebellerende soldaten niet wensten deel te nemen. Andere mogelijke oorzaken had u niet vernomen (CGVS p.12-13). U bleek daarbij evenmin te weten dat Gorgiashvili tijdens de rebellie een openbare verklaring aflegde waarin hij de intenties van de opstandelingen toelichtte, zoals blijkt uit de hoger genoemde informatie (CGVS p.13). Ook het feit dat de Georgische autoriteiten in eerste instantie Rusland ervan verdachten achter de rebellie te zitten scheen u niet te weten (CGVS p.15).

Tot slot beweerde u dat er van Gorgiashvili niets meer is vernomen na zijn arrestatie (CGVS p.14).

Dit is echter strijdig met informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Daaruit blijkt namelijk dat in januari 2010 het proces plaatsvond tegen de vermeende kopstukken van de rebellie. Gorgiashvili werd hierbij veroordeeld tot 19 jaar cel.

Het bovengenoemde gebrek aan (juiste) informatie, dat bij u werd vastgesteld, is onaannemelijk. Er kan immers van worden uitgegaan dat u, wiens vervolging uit de rebellie zou zijn voortgekomen, een bijzondere aandacht diende te hebben voor deze feiten en dat u hierover aldus beter geïnformeerd diende te zijn.

Afsluitend moet, wat uw verklaarde vervolgingsfeiten betreft, op een ongerijmdheid gewezen worden. Zo beweerde u dat u op 20/05/2010 door gemaskerde mannen van thuis uit meegenomen werd naar een bos waar u zwaar mishandeld werd. Welnu, u verklaarde dat u hierbij verwondingen had opgelopen maar dat u niet naar een ziekenhuis ging omdat u bang was dat men u daar zou vinden. U voegde hieraan toe dat de meeste ziekenhuizen staatsziekenhuizen zijn. U beweerde dat u daarom aan uw familie vroeg om u niet naar een ziekenhuis te brengen. In plaats hiervan werd u thuis verzorgd. Daar verbleef u tot 05/06/2010, de dag dat u naar Gali vertrok (CGVS p.10-11).

Deze verklaringen houden echter geen steek.

Immers, uw verklaring dat u niet naar een staatsziekenhuis kon gaan omdat u daar gevonden kon worden sluit uit dat u terugkeerde naar uw woning, vanwaar u net meegenomen was.

U werd hiermee geconfronteerd en gaf een verwarrende verklaring.

U beweerde dat uw veiligheid in het ziekenhuis niet kon worden gegarandeerd (men kon u iets injecteren) daar waar thuis burens zich vragen zouden stellen als u zou worden meegenomen. Op basis van deze vragen zou men een onderzoek opstarten.

Deze verklaringen zijn echter naast de kwestie, uit hen blijkt immers niet dat uw veiligheid thuis zou gegarandeerd zijn.

Daarenboven is uw bewering dat er na uw ontvoering een onderzoek zou worden opgestart onnavolgbaar. U werd hierop gewezen en beweerde dat er officieel geen onderzoek zou worden gevoerd, maar dat uw familieleden op onderzoek zouden gaan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet worden gesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

De kopie van uw geboorteakte, de kopie van uw vluchtelingenkaart (IDP), uw originele militaire kaart, uw origineel diploma, de originele opleidingscertificaten en het medisch attest van uw vader dd.14/10/2010 leveren geen van allen een bewijs van uw vervolging. Dit geldt eveneens voor de medaille (met boekje) die door u werd voorgelegd. De internetartikels die u voorlegde maken daarbij melding van de algemene feiten rond de rebellie, zonder dat u hierin wordt vermeld. Het attest van de sociale dienst van uw opvangcentrum, waarin melding wordt gemaakt van uw kwetsbare mentale gezondheid en waaraan een lijst met voorgeschreven medicatie werd toegevoegd, bevat geen uitgebreid psychologisch verslag en is dan ook niet van dien aard dat het uw geloofwaardigheid herstelt.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 april 2011 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), en een schending van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker meent dat de uiteenzetting in de bestreden beslissing met betrekking tot een gebrek aan documenten irrelevant is.

Hij stelt dat voor hem zijn vluchtelingenkaart en zijn geboorteakte al een bewijs waren van zijn identiteit en dat hij er niet aan dacht dat hij andere documenten nodig had zodat hij dan ook niet aan zijn familie gevraagd had om zijn identiteitskaart of internationaal paspoort te zoeken; hij stelt dat hij enkel vroeg om de documenten betreffende de vervolging over te maken. Verzoeker wijst er op dat hij talrijke documenten heeft neergelegd.

Verzoeker stelt verder dat hij het niet eens is met de opmerkingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen betwisten.

Verzoeker benadrukt dat de authenticiteit van de training waaraan hij deelnam, niet wordt betwist. Volgens verzoeker is het feitelijk gezien mogelijk dat de rebellie plaatsvond in mei 2009 en dat het onderzoek nog niet was afgerond in juli 2009 zodat hij zonder enig probleem aan de training kon deelnemen gezien zijn militaire bekwaamheid.

Hij stelt dat de commissaris-generaal zich enkel op de verklaringen van de overheid steunt, terwijl deze niet als neutraal en met de waarheid overeenstemmend kunnen worden beschouwd.

Met betrekking tot de opmerking over de vluchtelingenkaart, stelt verzoeker dat zijn geloofwaardigheid hierdoor niet wordt aangetast, nu blijkt dat hij zijn vluchtelingenkaart kreeg in 1993. Verzoeker verklaart dat de aflevering in maart 2010 een vernieuwing betrof zijnde een loutere administratieve akte die uitgaat van een administratieve autoriteit, het “Ministry of Occupation”, die onafhankelijk is van de politie.

Verzoeker laat gelden dat het aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat deze logische uiteenzetting verkeerd is en dat verzoeker wel degelijk een risico liep door zijn vluchtelingenkaart te vernieuwen en hij dit met de nodige documentatie dient te staven.

Voor wat betreft de gelegaliseerde vertalingen van de documenten die verzoeker neerlegde, merkt verzoeker op dat de stelling in de bestreden beslissing irrelevant is gezien blijkt dat een gelegaliseerde vertaling een zuivere administratieve akte is.

Verzoeker voert met betrekking tot zijn reisweg aan dat “*hij een militaire opleiding heeft gehad en zich ook zo uit*” (zie het verzoekschrift, p. 7). Hij legt uit dat hij nog nooit aan boord van een schip is geweest zodat het heel plausibel is dat er een fout werd begaan bij de vertaling; de vertaler ging er volgens verzoeker van uit dat hij een container op een schip bedoelde terwijl verzoeker een container op een vrachtwagen voor ogen had.

Aangaande de in de bestreden beslissing weerhouden onvoldoende kennis over de rebellie in zijn hoofde antwoordt verzoeker dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan het feit dat hij zelf niet heeft deelgenomen aan deze rebellie en dat hij zelfs niet in de stad was toen dit gebeurde.

Het is dus volgens verzoeker mogelijk dat hij zich in de datum van de rebellie heeft vergist.

Verzoeker meent voorts dat de artikels waarop de commissaris-generaal zich baseert, zijn stelling versterken.

Verzoeker voert ook aan dat zo de commissaris-generaal de minister van defensie aanhaalt om te stellen dat de achtergrond van de rebellie de NATO-oefeningen waren, hij zich niet op neutrale informatie baseert. Verschillende artikels maken melding van verschillende versies van de rebellie van 5 mei 2009; hij stelt dat zijn verklaringen stroken met het standpunt van de militairen.

Verzoeker meent dat hem ook niet ten kwade mag worden geduid dat hij niet naar het ziekenhuis durfde gaan. Hij verklaart dat de stelling van de commissaris-generaal betreffende zijn medische situatie en het feit dat hij naar huis terugkeerde, niet relevant is en aldus de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aantast.

Voor wat betreft de documenten die hij neerlegde, verwijst verzoeker naar de bewijslast die op hem rust. Verzoeker wijst er op dat hij persartikels bijbracht ter staving van zijn vrees voor vervolging en dat deze niet weerlegd mogen worden met als reden dat hij hierin niet persoonlijk wordt vermeld. Volgens verzoeker bevestigen deze documenten zijn aangehaalde vrees.

Verzoeker wijst er nog op dat zijn verklaringen interne samenhang hebben aangezien hij de twijfels en vaagheden die in de bestreden beslissing werden opgeworpen, heeft weerlegd.

Verzoeker voert aan dat indien geen of onvoldoende overtuigend bewijsmateriaal wordt overgelegd, de erkenning zal afhangen van de verklaringen van de asielzoeker.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat hij op een niet neutrale manier het onderzoek heeft gevoerd en dat informatie ontbreekt betreffende de algemeen gekende feiten in Georgië, zoals de situatie van IDP's en de situatie in Abchazië voor Georgiërs.

Verzoeker meent dat uit deze informatie blijkt dat zijn asielrelaas overeenkomt met algemeen gekende relevante feiten.

Verzoeker besluit dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondig en zorgvuldig onderzoek is gebeurd aangaande zijn geloofwaardigheid en de verenigbaarheid met de algemeen gekende feiten. De niet-erkenning van de vluchtelingenstatus schendt volgens hem artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 48/4 van voormelde wet.

Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing aldus het zorgvuldigheidsbeginsel van het administratieve bestuur.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij meent dat hij wel degelijk valt onder de criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker stelt dat hij vervolgd werd "*omwille van de aan hem getoetste politieke opinie*" (zie het verzoekschrift, p. 11).

Verzoeker verwijst naar de beschrijving van "political opinion" door UNHCR; laat gelden dat het niet van belang is te stellen dat hij niet deelnam aan de rebellie van 5 mei 2009 en wijst er op dat hij omwille van zijn relatie met zijn brigadehoofd werd vervolgd.

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en geeft aan dat zijn vrees wordt versterkt door de verschillende artikelen die hij heeft neergelegd en de persartikels die door het Commissariaat-generaal werden gebruikt.

Verzoeker meent dat hij ook in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, niettegenstaande de opmerkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker stelt dat uit het asielrelaas blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Georgië het risico loopt op foltering, illegale arrestatie of onmenselijke bestraffing zodat aan hem minstens de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; hij vraagt in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen, zodat de commissaris-generaal een verder onderzoek kan voeren.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.5. Op het argument in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel bewijs aanbrengt dat zijn voorgehouden vervolging staaft, antwoordt verzoeker dat hij geen identiteitsdocumenten kan voorleggen omdat hij van mening was dat de door hem voorgelegde vluchtelingenkaart en geboorteakte reeds een bewijs vormden van zijn identiteit en er dus geen bijkomende documenten vereist waren.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hierbij beperkt tot het louter tegenspreken van de commissaris-generaal waar deze wijst op het belang van het voorleggen van identiteitsdocumenten in het kader van de asielprocedure.

Het volstaat inderdaad niet te stellen dat (zie verzoekschrift p. 5) “*deze uiteenzetting (is) irrelevant voor het asielrelaas van verzoeker*” om het gebrek aan bewijzen te verschonen.

Het bewijs van identiteit is immers een essentieel element in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoekers asielrelaas (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

In de bestreden beslissing werd daarenboven correct aangegeven van er kan van worden uitgegaan dat, bij de voorbereiding van een reis en van een langdurig verblijf in het buitenland, een identiteitskaart alsook een paspoort, als belangrijkste documenten gelden. Verzoekers onwetendheid over wat er met

deze documenten gebeurde en waar zij zich zouden bevinden, keert zich dan ook tegen zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij zijn familie "*dus alleen (vroeg) om de documenten betreffende de vervolging over te maken*", stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker er tot op heden niet in is geslaagd enig document neer te leggen dat de vervolgingsfeiten kan staven.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten, met name de identiteitsdocumenten en persartikelen, betreffen enerzijds documenten die verzoeker reeds op het Commissariaat-generaal neerlegde en anderzijds informatie die zich reeds in het administratieve dossier bevindt en zijn bijgevolg niet bij machte om bovenstaande vaststellingen om te buigen.

In de bestreden beslissing werd tevens terecht opgemerkt dat het onaannemelijk is dat verzoeker werd uitgekozen om aan een militaire training deel te nemen die werd georganiseerd in internationaal verband:

"Zo bracht u een attest aan dat certificeert dat u in juli 2009 deelnam aan een militaire training, die werd georganiseerd in internationaal verband. U verklaarde hieromtrent dat u door de Georgische en Amerikaans overheid (legertop) werd uitgekozen om deel te nemen aan deze training in "management van militaire situaties". De training ging uit van de NAVO en vond plaats in Neurenberg (CGVS p.4-5). Welnu, aangezien u door de autoriteiten aan de opstandelingen werd gelinkt, is het onnavolgbaar dat u werd uitgekozen om aan deze training deel te nemen. Daarbij blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de rebellie van 05/05/2009 plaatsvond één dag voor geplande NAVO-oefeningen. De minister van Defensie Sikharulidze verklaarde in dit verband dat de rebellie gericht was op de verstoring van deze oefeningen en de omverwerping van de overheid. Met andere woorden, gezien deze context kan worden uitgesloten dat u, die verdacht werd van steun aan de rebellie, later nog kon deelnemen aan een programma van de NAVO. U werd hiermee geconfronteerd maar kon ook hier geen verduidelijking in geven (CGVS p.16). Hoewel u eerder te kennen gaf dat uw problemen pas ontstonden na uw opleiding in Neurenberg kan ook dit niet als plausibel worden aanzien. Zo beweerde u dat werd uitgekozen voor de opleiding na een persoonlijke screening (CGVS p.4). Gezien uw band met Kobaidze is het onwaarschijnlijk dat u hierbij zou zijn weerhouden."

Verzoekers uitleg dat het feitelijk gezien mogelijk dat de rebellie plaatsvond in mei 2009 en dat het onderzoek daaromtrent nog niet was afgerond in juli 2009, is een blote beweringen en betreft slechts een herhaling van een eerdere tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaring. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Terecht werd vastgesteld dat verzoeker via zijn overste én vriend K. door de autoriteiten werd gelinkt aan de opstandelingen.

Ook de stelling van verzoeker dat hij zonder enig probleem aan de training deelnam gezien zijn militaire bekwaamheid, is een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

Verzoekers bewering als zou het Commissariaat-generaal zich enkel op de verklaringen van de overheid hebben gesteund die niet als neutraal kunnen worden beschouwd, is onjuist. Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt immers dat er een veelheid van bronnen is opgenomen met betrekking tot de opstand en de opleiding van de NATO.

Ook de verklaring van verzoeker dat de versie van de overheid niet correct zou zijn, is een blote bewering.

Het verweer op het argument in de bestreden beslissing dat hij zich voor het verkrijgen van zijn vluchtelingenkaart tot de Georgische autoriteiten moest wenden, wat niet wijst op vervolging, dat het enkel om een vernieuwing ging die wordt gedaan door een onafhankelijke autoriteit, heeft slechts de waarde van een blote bewering; hij voert geen elementen aan die dit aannemelijk maken. Bovendien kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat indien verzoeker gezocht werd door de Georgische autoriteiten, de diensten die deze vluchtelingenkaart afleveren en/of vernieuwen, hiervan ook op de hoogte zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat het aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat verzoeker wel degelijk een risico liep door zijn vluchtelingenkaart te vernieuwen en om dit met de nodige documentatie te staven, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust.

Op het argument in de bestreden beslissing dat "*Aansluitend werd vastgesteld dat de kopie van de vluchtelingenkaart alsook de kopie van uw geboorteakte vergezeld zijn van een gelegaliseerde vertaling naar het Engels. Beide legalisaties werden daarbij aangevraagd op 03/08/2010, zijnde vier dagen voor uw vertrek uit Georgië (op 07/08/2010). Volgens uw verklaring verbleef u in deze periode ondergedoken*

in Abchazië. Gevraagd naar de reden van deze legalisaties bleek u het antwoord schuldig te blijven. U verklaarde dat u zich niet meer herinnerde waarom u de documenten liet vertalen en gaf daarna een uitermate vage verklaring over het algemeen nut van een dergelijke vertaling. Zo beweerde u bij wijze van voorbeeld dat u, als IDP, in Georgië een geboorteakte met vertaling nodig had om een bankrekening te openen (CGVS p.5-6). Nu, deze verklaring biedt geen antwoord op de vraag (waarom u toen een vertaling aanvraag) en is gezien uw ondergedoken verblijf in Abchazië op dat ogenblik irrelevant.” antwoordt verzoeker dat een legalisatie een zuiver administratieve aangelegenheid is, Ook deze enkele bewering is niet in staat het voormeld gebrek aan antwoord en de voormelde vaagheid te wijzigen.

Het gebrek aan een plausibele verklaring voor de vertaling van documenten kort vóór zijn vertrek uit zijn land, keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De bestreden beslissing merkte ook terecht een zware tegenstrijdigheid op in het relaas van de reisweg. De uitleg van verzoeker met betrekking tot een fout door de tolk, wordt niet aanvaard.

Vastgesteld wordt dat verzoeker het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend en heeft nagelaten een opmerking te formuleren onderaan dit verslag. Evenmin maakte verzoeker een opmerking bij het verhoor op het Commissariaat-generaal. Daarnaast ondertekende verzoeker een verklaring dat hij de tolk goed begreep. Het opwerpen van een vertaalfout in het verzoekschrift komt in acht genomen wat voorgaat, te laat en wordt niet aanvaard.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen aangaande zijn vluchtmotief weinig gestoffeerd zijn en het hem aan belangrijke informatie ontbreekt, reageert verzoeker met de opmerking dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat hij zelf niet heeft deelgenomen aan de rebellie en dat hij zelfs niet in de stad was toen dit gebeurde.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de rebellie de aanleiding heeft gevormd voor zijn problemen.

De Raad merkt op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Er kan dus inderdaad verwacht worden van verzoeker dat hij met betrekking tot dit incident correcte en uitgebreide verklaringen kan afleggen, zelfs indien hij niet zou hebben deelgenomen aan de rebellie en buiten de stad verbleef op dat moment.

Ook het feit dat bepaalde verklaringen van verzoeker omtrent de rebellie zouden overeenkomen met verklaringen afgelegd door militairen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker incorrecte informatie meedeelde aangaande essentiële aspecten van het incident. Zo situeerde verzoeker aanvankelijk de rebellie op 7 mei 2009 en verklaarde hij pas bij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dat de rebellie plaatsvond op 5 mei 2009; tevens gaf hij de duur van de rebellie verkeerd weer.

Verzoeker voert aan dat de stelling van de commissaris-generaal betreffende zijn medische situatie en het feit dat hij naar huis terugkeerde in casu niet relevant is en dit de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aantast.

De Raad deelt het oordeel van de commissaris-generaal dat het feit dat verzoeker na de agressie in het bos niet naar het ziekenhuis ging uit angst om er te worden gevonden, niet te rijmen valt met het feit dat hij wél terugkeerde naar huis; er kan immers worden verwacht dat verzoeker, indien hij vreesde een risico te lopen in een staatsziekenhuis, ook zou vrezen om terug te keren naar zijn huis.

Deze vaststelling is dus wel degelijk relevant en tast de geloofwaardigheid van verzoeker aan.

Waar verzoeker verwijst naar de persartikels ter staving van zijn vrees voor vervolging, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en -zoals blijkt uit wat hierboven werd uiteengezet- verzoeker blijft hier in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Dergelijk relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

De documenten die verzoeker bijbracht, zijn niet in staat dit besluit te wijzigen; de Raad sluit zich aan bij de motivering dienaangaande vervat in de bestreden beslissing.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 18 november 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de situatie voor IDP's en de situatie in Abchazië voor Georgiërs, die volgens hem zou moeten onderzocht, ziet verweerder volgens de Raad terecht niet om welke reden dit zou moeten gebeuren.

In de loop van zijn asielprocedure heeft verzoeker immers geen melding gemaakt van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade omwille van het feit dat hij IDP was of omwille van de situatie voor Georgiërs in Abchazië.

Verzoeker zet in zijn verzoekschrift evenmin uiteen om welke reden hij dit onderzoek nuttig acht. De loutere verwijzing en neerlegging van een artikel van algemene aard over de situatie van Georgiërs in Gali volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat,

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE